

Textele autobiografice egiptene

Textele autobiografice egiptene ale unor demnitari apar inca din timpul dinastiei a IV-a, dar in Imperiul Vechi acest fel de inscriptii nu se gasesc decat in morminte sau alaturi de ele. Catre sfarsitul Imperiului vechi astfel de texte, sapate pe stele si placi de calcar, se intalnesc in morminte sau sunt asezate la Abydos unde s-ar fi aflat mormantul lui Osiris, stapan peste lumea de apoi. Acolo se aduceau jertfe, avand loc serbari in cinstea acestui zeu. De altfel, nu oricine putea fi inmormantat la Abydos.

Stela care la inceput facea parte din mormant capata o semnificatie proprie, ca monument de cult funerar. Mai tarziu, in timpul dinastiei a XVIII-a, se impamantenește obiceiul ca in cinstea celui decedat - mare demnitar, preot sau scrib - sa se ridice o statuie ce se aseza intr-un templu si purta pe soclul ei o inscriptie cu privire la viata defunctului. Inscriptia autobiografica putea fi sapata in orice parte a statuii, fiind redactata de obicei la persoana l singular, ca si cu m ar vorbi raposatul insusi. Ea incepe prin a arata titlurile si demnitatile mortului.

Important in aceste autobiografii este apelul pe care il face decedatul catre cei vii, cerand de la ei sa pronunte o rugaciune urmata de o jertfa. Acest apel catre cei vii poate constitui inceputul biografiei insesi, abia mai tarziu fiind legat oarecum de textul autobiografiei, caci el motiveaza rugaciunea si jertfa prin faptul ca raposatul a fost un intelept, un om drept, darnic etc.

Textul autobiografiilor are doua parti net distincte ca forma si ca fond.. prima parte este asa-zisa "autobiografie ideala" continand maxime si sentinte morale, reguli de viata pe care decedatul sustine ca le-ar fi respectat. Cele mai multe din aceste maxime par luate din textele sapientiale egiptene. Partea a doua a autobiografiei cuprinde evenimentele din existenta defunctului.

Autobiografiile aveau ca scop sa eternizeze faptele de seama ale existentei celui mort, dar acestea prezentau de cele mai multe ori aspecte morale chiar din Imperiul Vechi, cand "partea ideala" a autobiografiei nu era despartita de relatarea strict istorica a vietii raposatului. Incepand cu Imperiul de Mijloc, aceasta parte cuprindea numeroase laude aduse decedatului: "Am dat paine celor flamanzi, am fost drept, am facut fapte pe care oamenii le proslaveau etc ". dar trebuie sa fim foarte sceptici asupra adevarului cuprins in aceste autobiografii de mari viziri , demnitari si guvernatori.

Din textele autobiografice nu lipsesc bineinteles nici laude la adresa faraonului, nici evidentierea supunerii defunctului la ordinele faraonului: "Am mers pe calea regelui celor Doua Tari, am savarsit cu adevarat ceea ce regele indragea, eram credincios regelui, eram ochiul regelui Egiptului de Sus"

Sursa Imaginii- um.es
